

NYOLC

AZ ÉN TÖRVÉNYE

8.1 Az önmegvalósítás

¹Az önmegvalósítás annak megvalósítása, ami potenciálisan vagyunk. Minden élő lényege isteni. Ez úgy értendő, hogy minden monád valamikor megvalósítja a benne rejlő potenciális istenséget.

²A legalacsonyabb három természeti birodalomban a monádok tudata a csoportlelkekben automatikusan fejlődik az elkerülhetetlen élettapasztalatok által. Az emberi birodalomban azonban felébred az öntudat, és ezáltal működésbe lép az én törvénye.

³Emberként tehát muszáj magunktól elkezdni vándorolni a hosszú úton, hogy a magunk munkájával szerezzük meg azokat a tapasztalatokat, azt a tudást, azokat a tulajdonságokat és képességeket, amelyek az egyre magasabb emberfölötti birodalmakba emelnek fel minket, és végül, a legmagasabb isteni birodalomban, kozmikusán mindentudóvá és mindenhatóvá tesznek. Az önmegvalósítás törvénye minden öntudatos életre érvényes.

⁴Az én törvénye kimondja, hogy az egyén fejlődése az egyén saját dolga, hogy senki más, csak ő tudja fejleszteni magát. Ez azért van így, mert az, ami fejlődik sajátság, ami örök érvényűen egyedi minden egyénben.

⁵Az én törvénye egyértelművé teszi, hogy az ember tudatfejlődése saját magától függ, bármennyi inkarnációt igénybe vehet. A tudatos önmegvalósítás legnagyobb akadályai a minket tévútra vezető tévhitek, emocionális illúzióink és mentális fikcióink. Az életről és annak értelméről alkotott teljesen téves nézetünk önmagunk és lehetőségeink téves megítéléséhez vezet, vakká tesz minket inkarnációnk célját illetően, számtalan tévedésünk forrása, arra készít, hogy reményvesztettségnek és kétségbeesésnek engedjük át magunkat.

⁶Az önmegvalósítás tudást, bizalmat az életben, bizalmat az énből, bizalmat a törvényben, önhatározottságot és akaratot igényel. Az ember csak akkor válhat önhatározottá, amikor magasabb mentális stádiumot ér el, amikor többé már nem áldozata emocionális illúzióknak és mentális fikcióknak. Az akarat a megingathatatlan elszántság arra, hogy alkalmazzuk azt a tudást, amit elméletben megértettünk. Teljes terjedelmében ez csak akkor lehetséges, miután az ember elérte az eszménység stádiumát. Azonban aki eléggé elszánt, alacsonyabb stádiumokban is fejlesztheti mindezeknek a szükséges tulajdonságoknak és képességeknek lényeges kezdeti elemeit.

⁷Az önmegvalósítás hosszú távú munka még akkor is, ha elkezdünk tudatosan törekedni rá, és intelligensen igyekszünk alkalmazni az élettörvényeket.

⁸Aki a célt el akarja érni, az használni akarja az eszközöket; próbálja spontán és külső befolyás nélkül alkalmazni élettörvény-ismereteit. Felvállalni bármi más „engedelmességét”, mint annak a legmagasabb fénynek a követését, amelyet látunk, az a szabadság törvényének is és az én törvényének is a megsértése. Nem mások dolga, hogy kényszerítsék az önmegvalósítást vagy a fejlődésre törekvést. Ez olyan lehetetlen, mint valakit arra kényszeríteni, hogy szeressen.

8.2 Önmegvalósítás tapasztaláson és megértésre jutáson keresztül

¹Az önmegvalósítás a saját tapasztalásunkon keresztül történik. Tapasztalásokkal és azok feldolgozásával fejlődik minden. Csak élményeink feldolgozásával fogunk belátásra és megértésre jutni. Csak elmélkedéssel, analízissal, objektivitásra tett erőfeszítésekkel tudjuk felismerni a minden személyes tapasztalásban benne rejlő általános érvényű tanulságot. Amit mások adnak nekünk tanítások, tanácsok, megosztott tapasztalatok formájában, rendszerint túl gyengén befolyásolnak minket. Hamar veszendőbe mennek, ha még nem jutottunk megfelelő megértésre és nem vagyunk képesek ezeket sajátunkként használni. Ebben az esetben már

megvan a tapasztalatunk és feldolgoztuk egy előző életben; ekkor megvan a lappangó belátásunk és csak az szükséges, hogy újraemlékezzünk rá.

²A fejlődés a legalacsonyabb szinttől a legmagasabb szintig olyan problémák sorozata, amelyeket az embernek magának kell megoldania, olyan feladatok sorozata, amelyeket magának kell elvégeznie. Azok a problémák, amelyek megoldásával nem törődik, amelyeket rosszul vagy mások segítségével old meg, újra felbukkannak egészen addig, amíg nem oldja meg azokat azon az egyetlen helyes módon, ami a sajátsága szerinti megoldás, úgyhogy végül a maga módján érti meg azt az életproblémát. Csak ekkor lesz képes a következő magasabb szintre lépni. Mindaz, ami fontos egy ember számára valamilyen meghatározott életproblémában, azt egyedül ő maga találja meg és senki más.

³Az önmegvalósítás megértés és alkalmazás. Az evolúció minden egyes magasabb szintje (777 ilyen szint van az emberi birodalomban) olyan valami megértésének a lehetőségét nyújtja, amit nem lehetett előbb megérteni. Különbség van felfogás és megértés között. A megértés végérvényesen meghódított valami, és az állandó egyéniséghez, az énhez tartozik. A felfogás a jelenlegi inkarnáció alatti műveltség szintjétől függ, és a személyiséghez, a burkokhoz, az új agyhoz tartozik. Egy magasabb szinten lévő „műveletlen” ember ennél fogva többet és jobban ért, mint egy alacsonyabb szinten lévő „művelt” ember. Amit értünk, rendszerint képesek vagyunk alkalmazni és megvalósítani. Nem úgy, mint amit csupán felfogunk. Erről szólnak Platon „az erény tudás” és „aki ismeri a helyeset, az teszi is a helyeset” axiómái. Mert ha nem tesszük a helyeset, miután azt megtudtuk, akkor ez azt mutatja, hogy nem értettük meg, hanem legfeljebb csak felfogtuk.

8.3 Bizalom az életben, bizalom az énben, bizalom a törvényben

¹Ahhoz, hogy az önmegvalósítás hatékony legyen, három tulajdonság megléte szükséges. Ezek a bizalom az életben, a bizalom az énben és a bizalom a törvényben. Ezeknek csak akkor van lehetőségük fejlődni, miután az ember elérte a kultúra stádiumát, felismerte az egészség életbevágó jelentőségét és kezdi érteni az élet értelmét.

²Különbséget kell tenni az élet értelme és az inkarnációnk értelme között. Az élet értelme a tudat fejlődése. Az ember jelenlegi inkarnációja egyetlen darabka egy olyan roppant kirakójátékban, amelyet az ember nem tud áttekinteni. Nem emlékezik a múltjára és semmit sem sejt a jövőjéről. Így nem láthatja a létezésén vörös fonálként végighúzódó evolúciót. Nem látja semmi értelmét annak az egyetlen életnek, amelyről tud. Ez az inkarnáció kibírhatatlanul nehéznek, fájdalmasnak, értelmetlennek tűnhet számára.

³Az életbe helyezett bizalomból fakadóan bizakodik az ember abban, hogy az élet a legjobbra szán mindent, még akkor is, ha látszólag sok dolog szól ez ellen. Az életbe helyezett bizalom nem intellektuális bizonyosság arról, hogy pozitív értelme is van annak, ami történik, hogy az élet iskola a szükséges tapasztalatok megszerzésére, hogy a játék soha sincs teljesen elveszítve, hogy a kudarc sohasem végleges, hogy mindig jön új, kedvező alkalom és egy új nap, hogy szükség van sikertelenségekre és szerencsétlenségekre ahhoz, hogy megértsük az életet és az embereket, levonjuk a további utazás számára szükséges tanulságokat.

⁴Amikor az ember elkezdi tanulmányozni a hylozoikát, olyan intellektuálisan elfogadható magyarázatát kapja az életnek, amely megmutatja neki, hogy az életbe helyezett bizalma jól megalapozott. De hogyan lehet neki életbe helyezett bizalma azt megelőzően, hogy megkapta ezt az ismeretet? A válasz az, hogy az a tapasztalat, amely az én tudatalattijában lappangóan van, mérhetetlenül nagyobb, mint az, amelyet az ember az inkarnációs burkaiban felélesztett. E burkokban csak azt ismeri, amit tanulmányaival és személyes tapasztalással magáévá tett ebben az életben. Nem tudja, hogy ezerszer is élt már ezelőtt, hogy ő – a monád – halhatatlan. Az én azonban sejtja ezt. És ez az alapja az ember életbe helyezett bizalmának.

⁵Az énbe helyezett bizalomnak ugyanez az alapja. Az én ösztönösen tudja, hogy végső soron csak ő maga az, akire hagyatkozhat, de azt is tudja, hogy saját magában megvan

mindennek a potencialitása. Az én előzőleg számtalanszor boldogult már látszólag reménytelen helyzetekkel és problémákkal. Az énbe helyezett bizalom képessé teszi az embert arra és bátorra ahhoz, hogy legyen önmaga, egyszerű, mesterkéletlen, spontán, merjen a maga módján gondolkodni, érezni és cselekedni, merje kimutatni tudatlanságát, merjen kételkedni, merje megkérdőjelezni a tekintélyek „bölcességét”, merje védelmezni a szabadságot és a jogot, merje követni a nemes ösztönzéseket, merjen tévedni. Az énbe helyezett bizalom független a sikertől vagy kudarctól, a megpróbáltatások által összetörő illúzióktól. Független az emberi dicsérettől vagy feddéstől, vagy az egyén saját hiányzó képességétől. Semmi köze nincs az önteltséghez, önérvényesítéshez vagy elbizakodottsághoz.

⁶A törvénybe helyezett bizalom a változhatatlan természettörvényekben és élettörvényekben való bizalmunk. Vannak emberek, akik sohasem tanulmányoztak ezoterikát, és akik sohasem hallották azt a kifejezést, hogy „élettörvény”, de mégis rendelkeznek olyan spontán bizalommal, amely ezt mondja nekik: nincsen olyan, hogy „az élet igazságtalansága”, hanem a tökéletes igazságosság kormányozza a világot. Nem aggódnak a maguk vagy mások fejlődéséért, hanem tudják, hogy a jó szolgálatában minden jól végzett munka eredményt kell hozzon, még akkor is, ha az eredmény késlekedhet. Megbízunk a törvényben és nem követelik, hogy lássák az eredményeket.

⁷A törvénybe helyezett bizalom magában foglalja a megfelelő alkalmat, a megfelelő kapcsolatot, a fejlődés megfelelő szintje kivárásának a képességét. Ez szöges ellentéte annak az aggódásnak és sietségnek, amely sok okkultistát készítet arra, hogy belekontárkodjanak olyan dolgokba, amelyekre még sok inkarnáción keresztül sem lesznek érettek, és ami nemhogy nem útrövidítés, hanem jókora kerülő a számukra.

8.4 Az önmegvalósítás akadályai

¹Az önmegvalósításnak sok akadály van. A legkomolyabbak közül néhány a következő.

²Az elkülönítő hajlam szöges ellentéte az egységre irányuló akaratnak. Ez egoizmusban és életgyűlölő és az életben mindent, önmagunkat is gyűlölő beállítódásban nyilvánul meg. Ez nemcsak leplezetlen gyűlöletet foglal magában, hanem agresszivitást, ingerültséget, irigységet és a mások feletti uralkodás vágyát is. Mindezek megghiúsítják az egységet, mint ahogy a kizsákmányolás és a verseny is. Az elkülönítő hajlam természetesen a moralizmust is magában foglalja.

³A moralizmus vagy másként kifejezve, az ítélkező beállítódás a gyűlöletnek és az életet övező tudatlanságnak tulajdonítható. A gyűlölet személytelen erő, mint ahogy a szeretet is. Egy embernek, akit eltölt a gyűlölet, azt muszáj levezetnie. Hogy ki lesz az áldozat, az kevésbé fontos. Egy nemesebb ember csupán a pusztán létevel emlékeztet másokat a kicsinyiségükre. Így válik ellenszenvenessé a moralisták számára, akiket eltölt sajnálatra méltó gyűlöletük. Mert mások lebecsülése a rosszindulatú egyén „önmegvalósítása”.

⁴A moralista azt hiszi, hogy képes felbecsülni egy másik embert és azután joga van megítélni őt. Nagy tévedés. Nincs ember, aki képes felbecsülni egy másik embert. Mit lát egy másik emberből? Legfeljebb az ént annak jelenlegi inkarnációjában. Ez minden. Az egyén elsajátított tulajdonságainak és képességeinek csak egy töredéke látszik. Ráadásul a rossz aratása a jelenlegi inkarnációjában sokkal alacsonyabb szintre kényszeríthette őt annál, mint amelyet egyszer már elért.

⁵Az aratása nem mond semmit egy ember evolúcióbeli helyzetéről. Nehéz aratás még a legmagasabb emberi szinten is előfordulhat, főleg akkor, amikor az embernek az utolsó aratását kell aratnia, hogy át tudjon lépni az ötödik természeti birodalomba.

⁶Sőt, a moralista nem is sejti, hogy a gyűlölködés indítékával még azt is teljesen képtelen tárgyilagosan felbecsülni, amit láthat. Csak azt látja, amit látni akar, a negatív jellemvonásokat. Ezzel leplezi magát. A másik emberben csak azt az alacsonyabbat látjuk, amelyet mi magunk birtoklunk mint jelenlevőt vagy lappangót. A magasabb mindig észre-

vétlen megy el mellettünk.

⁷Az önmegvalósítás további akadályai olyanok, amelyek éppen azt a kutatási ösztönt gátolják, amely annyira fontos saját belső növekedésünkhöz és megújulásunkhoz. A legnagyobb akadályok közül néhánynak leírására alább kerül sor.

⁸Az intellektuális önállótlanág abban mutatkozik meg, hogy nem merünk saját véleményét kialakítani, hanem behódolunk a tekintélynek, sőt, még az alapokat sem vizsgáljuk meg, amelyeken a tekintély állításai nyugszanak.

⁹A dogmák korlátot szabnak a nézeteknek és lehetetlenné teszik az új, nélkülözhetetlen ideák elfogadását. Dogmák irányítanak mindent: politikát, vallást, szakmai életet, tudományt, társadalmi életet (ahol konvencióknak nevezik őket). A definícióból adódóan egy dogma olyan valami, amit tilos megkérdőjelezni. A dogmák elveszítik a hatalmukat, amint általánosabb lesz annak megértése, hogy a változás törvénye vezérel minden folyamatot, hogy semmi sem létezhet örökké, hogy új formáknak kell készülniük és régi formáknak összetörniük, hogy a bennük rejlő cél megvalósuljon.

¹⁰A létért való küzdelemnek és a hétköznapi élet jelentéktelen dolgainak nagy hatalma van arra, hogy elnyelje az embert, ha nem birtokol olyan erős belső ellenerőket, amelyek lehetővé teszik számára, hogy életben tartsa a kapcsolatát az ideálok világával. Ez nem azt jelenti, hogy vonjuk ki magunkat azon kötelezettségek alól, amelyeket a társadalom és az együttélés ró ránk, hanem azt, hogy mindezek teljesítése során törekednünk kell arra, hogy segítsük magunkat és másokat a csupán hétköznapinál magasabb szinten élni.

A SORS TÖRVÉNYE

8.5 *Mi a sors?*

¹Minden, ami él, a kozmikus végső cél felé fejlődik. Mindannyiunk sorsa az, hogy előbb vagy utóbb elérjük ezt a célt. Hogy ez hogyan valósul meg, hogy milyen úton megyünk, senki sem képes előre megmondani. Szabadságunk és sajátságunk része, hogy választunk és viseljük választásaink következményeit. Az biztos, hogy elérjük a célt. És a cél az egyetlen olyan dolog, amely meghatározott és közös mindenki számára. Minden más egyéni sorsunknak és annak a számtalan közösségi sorsnak része, amelyben most és a jövőben osztozunk.

²Az élet számtalan közösség hierarchiája. A teljes kozmosz olyan közösségi lény, amely kisebb közösségekből áll; ezek még kisebb közösségekből állnak és így tovább lefelé az egyénig. Mindegyik egyén olyan feltételek mellett fejlődik, amelyek attól a nagyobb egységtől függenek, amelynek az egyén részévé vált. A közösségnek közös sorsa van, amely határt szab az egyén lehetséges sorsának. Az egyes ember boldogulása függ nemzetének és az emberiségnek a sorsától.

³A sors se nem vak, se nem mindenható. A sors hatalmai azok az intelligens közreműködők, akik – az élet nagy céljának alárendelve – hatnak az emberre, és juttatják őt olyan helyzetekbe, ahol mindazt megtapasztalhatja, ami szükséges további fejlődéséhez. Ez nem jelenti azt, hogy az ember ezeket meg is tapasztalja. A sors hatalmai csak felkínálják a kedvező alkalmakat. Az ember szabad akarata abban mutatkozik meg, hogy teljes választási szabadsága van. Ebből következik, hogy végső soron maga az ember az, aki meghatározza a sorsát, és akinek az aratás törvénye értelmében vállalnia kell választásának a következményeit.

⁴Az aratás törvénye a szükségszerűség törvénye. A sors törvénye a kedvező alkalom törvénye. Ezek együttműködve teszik az embert oda, ahol lenni akar, ahol lennie kell, ahol lennie kellene és ahol a lehető legjobb módon járulhat hozzá az egészhez. Az elmúlt életek tetteivel és mulasztásaival az ember nagyjából kitűzte az utat, ahol vándorolnia kell ebben az életben és sok elkövetkezőben. Azok a tapasztalatok, amelyek az én tudatra ébresztése óta gyűltek, azzá az örök egyedül lényé formálták sajátságát, ami ő maga. Elért egy meghatározott evolúciós szintet. A sors törvénye tekintetbe veszi mindezt, amikor általa beleszületünk

egy bizonyos nemzetbe, családba és más emberi kapcsolatokba.

8.6 *Mi magunk teremtjük sorsunkat*

¹A sors az ember saját alkotása, a saját cselekedeteinek a hatása, a saját pozitív vagy negatív életbeállítódásának az eredménye, a saját vonzó vagy taszító tudatkifejeződései. Az embernek nincs oka sem önszájalomra sem önigazolásra. Hálásnak kellene lennie azért, hogy vannak törvények, amelyek segítik őt abban, hogy fejlődjön, növelje szabadságát, a maga sorsa feletti hatalmát.

²Az élet ajánlat, kedvező alkalom a fejlődésre. Ha megértettük, hogy azért vagyunk itt, hogy tapasztaljunk és tanuljunk belőle, hogy mindannyiunk számára van életfeladat, akkor azt is megértjük, hogy a legjobb, amit kezdhünk az életünkkel, hogy megtaláljuk ezt a feladatot és teljesítjük. Akkor megkíméljük magunkat attól is, hogy az élet ismétlésre szorítson rá, ami új inkarnációkban még kényszerítőbb körülményekkel terhel meg minket és szabadságunkat még inkább korlátozza.

³„Senki sem kerüli el a sorsát.” Azonban a sorsunk a magunk alkotása és a mi javunkra szolgál. Ha ez a beállítódásunk, akkor a legjobbat hozzuk ki az életeinkből. Az ezzel ellentétes beállítódással pedig akadályozzuk az evolúciót és ártunk önmagunknak. Muszáj arra a belátásra jutnunk, hogy bármennyire kemény a sorsunk, az nem csak elkerülhetetlen, hanem valójában a legenyhébb szenvedés is, valamint ami a legjobban támogatja további fejlődésünket onnan, ahol most vagyunk.

⁴Önmegvalósításunk számára még fontosabb az a belátás, hogy a sors hatalmai olyan intelligens közreműködők, akik figyelemmel kísérik és elősegítik önfejlesztésünket. Azzal, hogy az ember meghozza az egyetlen jelentős döntését, és így végérvényesen az egység oldalára áll, beveti a lehető leghatalmasabb erőt a maga sorsa megváltoztatásáért. Ez az erő képes teljesen megváltoztatni jövőjét. Az evolúcióért és az egységért dolgozni annyi, mint a tudatlanságból és tehetetlenségből kivezető legrövidebb úton, a szabadsághoz vezető leggyorsabb úton haladni.

AZ ARATÁS TÖRVÉNYE

8.7 *Az aratás törvénye abszolúte érvényes*

¹A teljes neve ennek a törvénynek a „vetés és aratás” törvénye. Ez az ok-okozat törvénye, ahogy az a minden élőlény közötti viszonyban kifejeződik. Az aratás törvénye a helyreállítás alapvető törvényének alárendelt törvény. Mivel tudatlanok vagyunk az élettörvényekkel kapcsolatban, óhatatlanul elkövetünk más lények jogait sértő és a kozmosz harmóniáját zavaró tévedéseket. A felelősség egyetemes elve kimondja, hogy mivel mi vagyunk a zavar okozói, nekünk kell helyreállítanunk a harmóniát. Általában és az alacsonyabb stádiumokban ez akkor történik meg, ha ugyanaz a fajta rossz sújt minket, mint amelyet mi okoztunk. Azonban ahogy egyre jobban megértjük a törvényeket, lehetőségek nyílnak számunkra, hogy ledolgozzuk, szolgálattal tegyük jóvá a tartozást.

²Az aratás törvénye az összes világban és a fejlődés minden szintjén minden lényre abszolúte érvényes. Érvényes minden aktivitásra. Érvényes az egyes emberre, továbbá mindenfajta közösségre, nemzetekre és az egész emberiségre. Minden, ami történik, okká váló erő. Ezek az okok roppant nagy számban szövődnek össze messze a jövőbe nyúló átalakító hatások áttekinthetetlen hálójává. Senki sem kerülheti el a felelősségét. Felelősséggel jár a tevékenység minden fajtája: gondolatok, érzések, akarat-megnyilvánulások, indítékok, szavak, cselekedetek. Mindegyik tudatkifejeződés energia, ennél fogva ok.

³Az aratás törvénye az abszolút és totális igazságosság megnyilvánulása. Az élet igazságossága személytelen, tárgyilagos, megvesztegethetetlen. Az élet igazságtalansága abszolúte lehetetlen. Csak az emberek igazságtalanok egymáshoz. Az, aki az „élet igazságtalanságáról”

beszél, elárulja, hogy nem ismeri a Törvényt, tudattalanul gyalázza a Törvényt. Meglehet, hogy az aratás törvénye kegyetlennek, keménynek, könyörtelennek látszik számunkra. Akkor mi magunk cselekedtünk így elmúlt életekben. Az aratás törvénye kemény a keményhez és szelíd a szelídhez. Azonban semmi sem kibírhatatlan akkor, ha ismerjük az okát és látjuk a végét. Az ok a múltban rejtőzik és nem más mint rossz vetés. És mi egy rövid földi létezés az evolúció évmillióihoz képest? Az aratás törvénye várhat bármeddig. De a vetést valamikor muszáj learatni.

8.8 Az aratás törvénye – tanítónk az életben

¹A vallásos emberek könyörögnek istenhez, hogy „szabadítsa meg őket a rossztól”. De tudják ők, mi a rossz? Úgy vélik, hogy a betegség, a szegénység, a szenvedés, a szégyen az. E felfogás az étellel kapcsolatos tudatlanságukat mutatja. Mert mindezek csak okozatai a rossznak. Ezeknek a vallásos embereknek hallgatniuk kellene a pogány Szókratészre, aki azt mondta, hogy rosszat okozni sokkal nagyobb rossz, mint elviselni a rosszat.

²A valódi rossz a magunk vonakodása a törvények betartásától. Az nem lehet, hogy ne tudjunk róluk; bölcs emberek minden korban hirdetik ezeket. Cselekedeteinkkel megsértettük a törvényeket ebben az életben és leginkább elmúlt életekben. Ennek vissza kell hatnia ránk. Minden, ami történik velünk, a Törvénynek megfelelően történik. És a Törvény nem rossz.

³Olyan vak az ember, hogy azzal kísérli meg a rosszat megmagyarázni, hogy az életet, istent, más embert – mindent és mindenkit hibáztat, de saját magát sohasem. Sokan mondják, hogy nem tudnak istenben vagy az élettörvényekben hinni, mert van gonoszság a világban. „Ha lenne isten, akkor nem engedné meg, hogy ez történjen” – mondják. De az istenek betartják a Törvényt. Nem avatkoznak bele az aratás törvényének igazságos működésébe. Tudják, hogy az emberek sohasem vennék észre felelősségüket, ha megmentenék őket attól a nyomorúságtól, amit maguk okoztak. Csak még inkább vakká válnának a maguk tudatlanságára és egoizmusára.

⁴A boldogságot és a sikert természetes jogunknak, a nyomorúságot és a szenvedést az „élet igazságtalanságának” tekintjük. Egykor úgy tervezték, hogy az élet mindenkinek boldogság, öröm és harmónia legyen. Azt, hogy ez már nem így van, egyedül magunknak köszönhetjük. Hajdanában jártak magasabb lények a földön, és tanították az embereket a Törvény tiszteletére. De az emberek visszautasították, hogy ilyen módon tanuljanak. Ez a tanítás ellenkezett mélyen gyökerező, hatalomra irányuló akarattal. Ezzel az emberek helyette a keserű személyes tapasztaláson keresztül történő tanulást választották.

⁵Egyesek, hallva az aratás törvényéről, kételkednek abban, hogy az képes tanítani minket. Vetünk az egyik életben és aratunk egy másikban, miközben már nem emlékszünk arra, amit vetettünk. Kétségtelen, hogy gonosztetteinknek a közvetlen emléke elvész egy új inkarnációban, úgyhogy nem tudjuk megfeleltetni jelenlegi szenvedéseinket azok okaival. Mégis tanulunk aratásunkból. Azok a szenvedések és jogsértések, amelyeknek az elmúlt életekben áldozatai voltunk, mély nyomokat hagynak a tudatalattinkban, érzékenyebbé téve minket pontosan ezekre a szenvedésfajtákra. És ez később abban fejeződik ki, hogy könnyebben érzünk együtt szenvedő emberekkel, és kevésbé leszünk hajlamosak másoknak ilyen szenvedést okozni.

⁶Az aratás törvénye önmagában nem tanít minket. Az aratás törvénye a többi törvényhez alkalmazkodva és velük kölcsönhatásban tanít és fejleszt minket. A sors törvénye gondoskodik arról, hogy az ember minden fázisban megkapja azt az aratást, amelyik a legjobban használ a fejlődésének. Minél magasabbra jutott az ember az evolúcióban, annál több rossz aratást bír ki. Gyakran ez a magyarázata annak, hogy miért halasztódnak a legkeményebb aratások a legmagasabb stádiumokra. Szintén ez a magyarázata sok magasán fejlett ember szenvedéseinek. Azonban ilyen módon ők gyorsabban törlesztik adósságukat. Csak akkor, ha ez teljesen rendezve van, tud a monád továbblépni az ötödik természeti birodalomba.

8.9 Rossz vetés

¹Az élettörvények vonatkozásában minden tévedés rossz vetés, amely rossz aratást eredményez. Rossz vetés, elsősorban, a gyűlölet és az egoizmus kifejeződése. Nem csak a mások jogainak nyilvánvaló megsértései, a másoknak okozott látható szenvedések tartoznak ide. Hanem azok is, amelyekről, tudatlanságunk miatt, azt hisszük, hogy senkit sem bántanak. Ide tartozik minden pletyka, minden moralizmus, minden kíváncsiság mások magánélete iránt. Nem csak akkor bántunk a gondolatainkkal és érzéseinkkel, ha azok nyíltan gyűlölködők és rosszindulatúak, hanem akkor is, ha barátságtalan módon tekintünk más emberek hibáira, hiányosságaira, fogyatékoságaira, személyes gondjaira. „A gondolatot energia követi” – hylozoikai axióma. Mindent, amit a tudat szemlél, hatás ér. És a vele járó energia eléri a szemlélés védtelen tárgyát.

²A hatalommal visszaélés komoly tévedés a szabadság törvényének és az egység törvényének vonatkozásában. Az aratás törvénye rendezi ezt is. A következmény az, hogy a visszaélő megalázás és törvénytelenység tehetetlen áldozata lesz. És nagyon hosszú időre elveszíti a hatalomgyakorlás lehetőségét. A tudás hatalom is. A tudással visszaélés a tudás elvesztéséhez vezet. Ha ebben az életben az ember megkapta azt a tudást, amely az élet rejtélyének legfőbb magyarázatát adja, úgyhogy kipihenheti a keresés fáradalmait, akkor kötelessége terjeszteni a tudást a hasonló helyzetben lévők körében. Különben a tudás elvesz számára a következő életekben. Ez nem szükségszerűen jelenti azt, hogy sohasem kerül kapcsolatba a tudással következő életében. Úgy is történhet, hogy új agyával nem fogja fel azt az ismeretet, amelyet mégis megkap és helyesnek gondol.

³Beszélni és cselekedni annak ellenére, hogy nem tartjuk azt helyesnek, a többség mellé állni, amikor látjuk, hogy nincs igazuk, hallgatni, amikor beszélünk kellene, mindez nagyon általános a tömegember korában. Annak a tudata, hogy ez helytelen, a rossz vetést sokkal rosszabbá teszi.

⁴Az öngyilkosság komoly tévedés. Okozatai jó néhány inkarnációra átnyúlnak, semmilyen problémát (amit meg kell oldani) nem old meg, csak bonyolítja azokat.

⁵A lehető legrosszabb vetés szenvedést okozni más lényeknek, bosszút állni, a büntető gondviselés szerepét játszani. Akik azért tesznek rosszat, hogy abból jó származzék, azok rossz vetéstől várnak jó aratást. A másoknak okozott szenvedést, tekintet nélkül indítékainkra, visszakapjuk.

8.10 Rossz aratás

¹Rossz aratás a legtöbb dolog az életben és minden, ami nem nevezhető boldogságnak, minden, ami kínoz minket és bosszant minket, tehát nem csak a nyilvánvaló szerencsétlenségek és szenvedések. Az aratás törvénye egyénre szabottan működik, egyedülállóan alkalmazkodva mindenki sajátosságához és körülményeihez. Sajátos figyelemmel van az egység törvényére és a szabadság törvényére. Mindenben működik és kihasznál minden megfelelő alkalmat, hogy lehetővé tegye számunkra az adósságunk letörlesztését. Minél magasabb szintre jut az ember, a törvény annál inkább tekintetbe veszi annak lehetőségeit, hogy módosuljanak a törvény okozatai, és hogy időben elosztva jelenjenek meg, és hogy engedélyezze neki a más módokon való jóvátételt. Azonban minden vetést le kell aratni.

²Abba a fajba, nemzetbe és családba születik az ember, amelyet megérdemel. Azok lesznek az iskolatársai, tanárai, később munkája, kollégái és főnökei, akiknek és aminek az aratás törvénye szerint lenniük és lennie kell. Ugyanez áll az élettársára és a barátaira is. Ha ezek a befolyások úgy működnek, hogy szintje alacsonyabb lesz, akkor ezek a rossz aratás folyamánai; ellenkező esetben a jó aratásé. Mindenfajta szenvedés, hiányosság, bánat, csalódás, balszerencse, akadályoztatás, veszteség és így tovább vég nélkül éppúgy rossz aratás, mint a tudás és megértés, a tulajdonságok és képességek elsajátításához szükséges lehetőségek hiánya.

8.11 Jó vetés

¹Jó vetés az élettörvények súrlódásmentes alkalmazása. A természettörvények alkalmazásával az ember a természet urává válik. Az élettörvények követésével az élet urává fog válni.

²Jó vetés az egységre irányuló akaratot művelni, nemes emóciók és tulajdonságok elsajátításán dolgozni, tudásra és megértésre szert tenni, önmegvalósításra törekedni.

³Jó vetés társadalmi bajok megszüntetésén dolgozni, az emberek közötti megértést növelni, az élettörvények ismeretét terjeszteni, a világban lévő szenvedést csökkenteni, a szabadságot és a jogot és a gyengébb ember igaz ügyét védeni.

⁴Jó vetés a gyermekeket szeretetben felnevelni, a szenvedésünket hőiesen viselni, az emberek felénk irányuló gyűlölete iránt közömbösnek lenni és őket nem viszontgyűlölni, a társadalomban meglévő látszólagosság, hazugságok és gyűlölet ellen tenni.

⁵Nagyon jó vetés és az egoizmustól és illúzióktól való leggyorsabb megszabadulás csak magáért a jóért jót cselekedni, személyes előny és hátrány, hála és jó vetés bármilyen gondolata nélkül, és az evolúcióért dolgozó Nagyoknak segédkezni ahelyett, hogy akadályozzuk Őket, mint ahogy a legtöbb ember teszi.

⁶Jó vetés az öröm- és boldogságérzékét módszeresen kiművelni, elvszerűen és kivétel nélkül mindenkiről jót gondolni. Ezzel azt erősítjük, ami a legjobb mindenkiben, és mindenki számára könnyebbé tesszük, hogy élje az életet.

8.12 Jó aratás

¹Az élettörvényekkel kapcsolatos tudatlanságunk bizonyítéka, hogy nem fogjuk fel, hogy az élet által nyújtott előnyök nem más mint jó aratás. Azt hisszük, hogy ezek természetes jogaink. Aztán az életet vádoljuk, ha elveszítjük őket. Az rossz vetés, hogy a jó aratást nem az élettörvényeknek megfelelően használjuk fel.

²Civilizált nemzetbe, megértő családba születni, szeretetben felnevelkedni és olyan barátokat kapni, akik nemesítenek minket, tudás, valamint jó tulajdonságok és képességek elsajátítására kedvező alkalmakat kapni, mindezek példák a jó aratásra, amelyhez előző életekben vetett jó vetéssel nyertük el a jogot.

³Jó aratás az egészség, a szépség, az intelligencia, a tehetség, a megértés, a jó barátok, a segítők, a sikerek: minden, amit anélkül ad az élet, hogy erőfeszítéseket teszünk érte.

⁴A lehető legjobb aratások alkalmak olyan tapasztalásokon keresztül történő gyors fejlődésre, amelyek felébresztenek bennünk magasabb képességeket, például együttlét magasan fejlett emberekkel. Egy órányi értelmes beszélgetés egy gyermekkel képes megváltoztatni a gyermek egész életét.

⁵Jó aratás nélkül sohasem fogjuk megtalálni a boldogságot, bármennyire is hajszoljuk. Annyiban vagyunk boldogok, amennyiben boldoggá tettünk másokat.

⁶A hatalom, dicsőség és jólét csak magasabb stádiumokban jó aratás. Alacsonyabb stádiumokban az ember tudatlanságában és tehetetlenségében aligha képes elkerülni, hogy visszaéljen ezekkel a csalóka előnyökkel és ezáltal újabb rossz vetést vessen.

8.13 Közösségi felelősségünk

¹Az emberiség nem tudja, hogy mi a felelősség, és azt a legkevésbé, hogy a közösségi felelősség mit jelent. Mindannyian közösségeknek vagyunk részei, sokfajta közösségnek: családnak, baráti körnek, munkatársi csoportnak, nemzetnek, emberiségnek. És minden egyes közösségben egyetemlegesen felelősek vagyunk egymásért. Senki sem létezhet öncélúan. Az élettörvények elsődlegesen közösségek által működnek, másodlagosan a közösségek tagjai által.

²Amelyik élőlényel kapcsolatba kerülünk, arra óhatatlanul befolyással vagyunk. És az aratás törvénye azonnal működni kezd. Ez része a felelősségünknek. Amelyik lénynek nem használtunk, annak ártottunk. Tehát a kapcsolat magával hozza a viszonyt. És ez nem csak az

emberekkel való kapcsolatunkra áll, hanem az összes természeti birodalomban lévő valamennyi lényel való minden kapcsolatunkra: az állatokkal, amelyeket hasznosítunk, az élelemmel, amit eszünk, a természeti vagyonnal, amelyet kiaknázunk.

³Ezt nemigen fogjuk fel. És az ötödik természeti birodalomból tudtukra adták, hogy nincs ember, aki képes megérteni az aratás törvényét. De ez nem jelenti azt, hogy nem kell megpróbálnunk megérteni.

⁴A legtöbb személyes viszony futólagos és átmeneti. Azonban ha emberek nagyon sokat jelentenek számunkra, sok jót tesznek velünk vagy sokat ártnak nekünk, akkor ezek rendszerint előző életekből folytatódó viszonyok. Ily módon tudnak emberek életről életre különböző életkapcsolatokban kölcsönös szeretettel és megértéssel egyre erősödő szálakkal fűződni egymáshoz. Ennek a jelenségnek az a célja, hogy a jövőben közös feladatot teljesítő csoportot alkossanak.

⁵A közösségért való felelősségünk a közös vetésben és aratásban, valamint a közös sorsban mutatkozik meg. Egyetemesen vagyunk felelősek elnyomó társadalmi rendszerekért és embertelen törvényekért, alkalmatlan vezetőkért, demokráciáért és diktatúráért, háborúkért és forradalmakért. Az, hogy a felelősség sokakon oszlik meg, nem jelenti azt, hogy kisebb az egyén felelőssége. „Egy mindenkiért és mindenki egyért” az egyetemes felelősség törvénye. Mindannyian nyertünk mások kárára. Mindannyian segítettünk elnyomni és elbutítani az emberiséget.

AZ AKTIVÁLÁS TÖRVÉNYE

8.14 Az ember legjellemzőbb tulajdonsága

¹A planetáris hierarchia szerint az ember legjellemzőbb tulajdonsága a lustaság! Ez tekinthető minden rossz gyökerének. Az ember szenvedései annak tulajdoníthatók, hogy megsérti az élettörvényeket. Ha rendelkezne élettörvény-ismerettel és azzal a képességgel, hogy ennek megfelelően éljen, akkor az egész élete öröm, boldogság, harmónia, szabadság lenne. De az ember túlságosan lusta még gondolkodni is. Mert ha átgondolná a dolgot, megértené, hogy szükséges szert tennie az életre vonatkozó tudásra, felfogná, hogy még majdnem minden megtanulnivalója hátra van. A törvények bizonyítják a tudás szükségességét. Ha nem tudunk arról, hogy az életet mindenkinek a szabadságára, egységére és fejlődésére szánták, akkor elkövetünk bűnt e három törvénnyel szemben, és a következmény az a szenvedés, amelyen keresztül megyünk. De azok többsége is, akik hozzájutottak ehhez az ismerethez, megelégszenek vele mint elmélettel, nem törekszenek önmegvalósításra és magasabb szintekre. Ez is lustaság! Siránkozunk az élet nehézségei miatt, pedig senki mást nem okolhatunk értük csak magunkat. Úgy látszik, mintha csak a körülmények ereje hajtana minket előre.

²Nem fogjuk fel, hogy a sors törvényének kényszerítenie kell minket olyan tapasztalásokra, amelyek fejleszthetik a tudatunk, ha nincs annyi eszünk, hogy a magunk kezébe vegyük fejlődésünket. És a kényszerű evolúció sokkal kellemetlenebb, mint a tudatnak az az aktiválása, amit mi magunk megtehetünk.

8.15 Az élet aktivitás

¹Az élet aktivitás. Az élet mozgás. Az élet energiatermelés. Aktivitás nélkül az evolúció teljesen megáll. Az egyén azáltal fejlődik, hogy maga aktiválja a burkaiban lévő tudatfajtákat. A legfontosabb az a tudattevékenység, amit maga indít el. Az emberek többsége passzív és hagyja, hogy tudatát külső vibrációk szabják meg. Elfogadják mások nézeteit, meg sem vizsgálják, hogy milyen tényeken alapulnak. Amikor tanulmányaikat végezték, elsajátítottak egy világszemléletet is, és ezt követően elvetnek minden olyan újat, ami nem illik abba bele. Nem értik, hogy az élet változás, fejlődés, hogy mindig késznek kell lenni a felülvizsgálásra, az újraértékelésre, hogy a tudás kimeríthetetlen, és hogy minden magyarázat csak átmeneti.

Kényelembe helyezték magukat erre az inkarnációra.

²Semmi sem jó úgy, ahogy van. Mindenki mindenre panaszkodik. De hányan tesznek valamit azért, hogy jobb legyen? Azok is, akik megkapták az élettörvények ismeretét és felfogták a közösségi felelősség lényegét, általában passzívak és közömbösek. Azt szeretnék, hogy valaki más tegye meg azt, amit nekik kellene megtenniük. A vallásos emberek „isten akaratáról” beszélnek és elvárják istentől, hogy tegye jóvá, amit elrontottunk. Ez egyenértékű egy teljesen téves felfogással Krisztusról, aki mindig teljes erőfeszítést és felelősséget követelt meg az egyéntől.

8.16 Az aktiválás törvénye

¹Az aktiválás törvénye kimondja, hogy mindegyik tudatkifejeződés aktivitás valamilyen anyagban. Ez a kifejeződés okká válik, amelynek elkerülhetetlen okozata van. Tehát minden, amit a tudat szemlél, befolyásolódik valamilyen módon.

²Mindegyik tudattartalom valamilyen formát ölt. Minden, amire törekszünk vagy amit tenni, birtokolni vagy megvalósítani akarunk, először a tudatunk tartalma kell hogy legyen. Minden, amire vágyunk, egyszer a miénk lesz (habár ritkán pontosan úgy, ahogy gondoltuk!). Mindenre, amit megkapunk, vágytunk valamikor.

³Az aktiválás törvényét kísérő törvény az ismétlés vagy megerősítés törvénye. Az aktív tudat megerősödik az ismétléssel. A gondolat minden egyes ismétléssel egyre aktívabbá válik, egyre erősebben bevésődik a memóriánkba, a tudatalattink egyre erősebb tényezőjévé lesz, egyre intenzívebbé válik az érzésünkben és képzeletünkben. Tehát minden ismétléssel erősödik a tudattartalom, úgyhogy az egyre könnyebben feleleveníthetővé válik. Az ismétléssel ez a hajlam automatizálódik. Végezetül a gondolat vagy az emóció automatikusan fejeződik ki a cselekedetekben.

8.17 Az aktiválás törvénye és a szabad akarat

¹Tudatkifejeződéseink gondolatok, vágyak, érzések és képzeletek. Ezek lehetnek jobban vagy kevésbé aktiválva, rendelkezhetnek több vagy kevesebb „akarattal”. Általuk döntjük el, hogy boldogok vagy boldogtalanok leszünk. Rányomják bélyegüket jelenlegi életünkre, és meghatározzák az összes eljövendő életünket. Erőssé vagy gyengévé tesznek minket. És a négy közül a gondolat a legfontosabb, mivel vele irányítjuk a másik hármat. Tehát a gondolat jóra és rosszra használható erő, a legnagyobb erő és az az erő, amely meghatározza sorsunkat.

²A nagy kérdés így az: ki irányítja a gondolatainkat? A válasz: mi magunk nagyon kevésbé. A gondolatok és az érzések úgy jönnek-mennek, ahogy nekik tetszik. Külső ösztönzések – olvasott, látott vagy hallott dolgok – olyan tudatállapotokba húznak le minket, amelyek az elért, igazi szintünk alatt vannak; olyan állapotokba, amelyeket utálunk, és amelyek akadályozzák önmegvalósításunkat. Emlékekben és asszociációkban fájó múltbeli tapasztalatok éreztetik magukat ismét. Végül az ember rájön arra, hogy szükséges a tudat felügyelete.

³A gondolatfelügyelés életfelügyelés. Gondolatának felügyelésével az ember a maga sorsa mesterévé válik. Az aktiválás módszere e cél elérésének szisztematikus módja. A módszer általános és egyéni. Azért általános, mert a gondolat és az emóció és az ezeknek megfelelő akaratfajták aktiválásának törvényei egyetemesek, és egy egyetemes módszert sok ember képes alkalmazni. Azért egyéni, mert ráadásul – az önmegvalósítás törvényének értelmében – mindenkinek meg kell találnia a maga útját, ki kell alakítania a sajátjának megfelelő módszert.

⁴Az akarat szabadsága sok ember számára megoldatlan probléma. A megoldás annak megértésén múlik, hogy minden tudatos választást indítékok határoznak meg, és a legerősebb indíték dönt. Sok különböző indítékkal rendelkezünk, és ezek leggyakrabban ellenkeznek egymással. Vannak önző indítékaink és aránylag önzetlen indítékaink. Vannak alacsonyabb indítékaink és vannak magasabb indítékaink. Vannak rövid ideig tartó indítékaink, amelyek az

élvezetek iránti vágyon alapulnak és vannak hosszú ideig tartó indítékaink, amelyek az életcélunkra irányulnak. Sok indíték bújik meg a tudatalattiban. Ezek olyan félelem, szégyen és büntudat indítékai, amelyeket gyermekkorban kényszerített ránk egy téves – gyakran kereszténynek nevezett – nevelés. Az a kérdés, hogy lehet-e szabad akaratunk vagy nem, így valójában az a kérdés, hogy képesek vagyunk-e tudatosan felügyelni indítékainkat vagy nem.

⁵Képesek vagyunk. Az aktiválás törvénye azt tanítja, hogy bármelyik tudattartalmat képesek vagyunk erősíteni. Minden azon múlik, hogy milyen erősen figyelünk rá, azt milyen gyakran ápoljuk tudatosan. Az aktiválás módszere tanítja, hogy ezt hogyan tegyünk. A helyes módszert használva bármely magunk választotta indítékot képesek vagyunk annyira felelősíteni, hogy az válik a legerősebb indítékká. Csak így fogjuk elérni az akarat szabadságát. Csak ilyen magunk indította aktivitással szabadulhatunk meg minden olyan belső kényszertől való automatikus függéstől, amely akadályozza az önmegvalósításra törekvésünket.

A fenti szöveg a Section Eight of *The Explanation* by Lars Adelskog. Copyright © 2004 and 2018 by Lars Adelskog magyar fordítása. Javított 2018.